

Από τον **Νικόλαο Γ. Τσίτσο**
Ναυπηγό - Μηχανολόγο ΕΜΠ
Καθηγητή ΑΕΝ Ασπροπύργου

Το μνημείο ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

Εφημερίδα «Επικαιρότητα Δυτικής Αττικής», Αρ. Φύλλου: 4182, Οκτώβριος 2009

Τον συνάντησα για λίγο στο εργατικό κέντρο Ελευσίνας σε μια εκδήλωση των μαθητών της Τρίτης Γυμνασίου. Στα τρία λεπτά που μιλήσαμε αναφέρθηκε και στο μνημείο των “επτά επί Θήβας”.

Όλα τα ξέρω να σας πω για τους εχθρούς μας*
και για ποια πύλη τράβηξε καθένας κλήρο.

Πρώτα στους Προίτου εμπρός τις πύλες
απ’ τα τώρα βροντάει ο **Τυδέας**’ μα ο μάντης
του Ισμηνού το ρέμμα δεν τον αφήνει να περάσει, γιατί
δείχνουν όχι καλά οι θυσίες’ μ’ απ’ τη λύσσα εκείνος
και του πολέμου τη μανία ξεφρενιασμένος, σαν όφιος
στο μεσημεριανό χουγιάζει κάμμια
και λούζει με βρισιές το σοφό μάντη Οικλείδη.

Είθε λοιπόν σ’ αυτόν τη νίκη ο θεός να δώση.
Έπειτα, ο Καπανέας στην πύλη Ηλέχτρα πήρε
θέση απ’ τον κλήρο, αντίθεος πάλι αυτός άλλος
κι από τον πρι χειρότερος, πού η έπαρσή του
δεν έχει μέτρο ανθρώπινο.

Ποιος έπειτα κληρώθηκε και για ποια πύλη
τώρα θα πω’ λοιπόν **Ετέοκλου τρίτου** ο κλήρος
πήδηξε από τανάσκελο χάλκινο κράνος,
για να ρίξει το λόχο του στις Νηστές πύλες,
Και γύρο φέρνει τ’ αυτιά του, που φρουμανίζουν
στα γκέμια θέλοντας να είχαν ριχτεί στις πόρτες
κι άγρια σφυρίζουν οι χημοί, που απ’ τα ρουθούνια
τα φουσκωμένα φουσομάνισμα γιομίζουν.

Τέταρτος άλλος, που τις διπλανές τις πύλες
πήρε της **Όγκας Αθηνάς**, με βοή σιμώνει
γίγαντας στο κορμί και στο παράστημά του,
ο Ιππτομέδοντας, που όταν να γυρνάει τον είδα
στα χέρια αλώνι ολάκερο — **τη στρογγυλή τον**
ασπίδα λέω — ανατρίχιασα και δεν ταρνιούμαι.

Κι ο ίδιος ρέκαζε αλαλά κι Άρη γιομάτος
λυσσάει για μάχη σα μαινάδα μ' άγρια μάτια.
Πρέπει λοιπόν απ' την ορμή τέτοιου ενός άντρα
καλά να φυλαχτούμε, γιατί' οι κομπασμοί του
από τώρα σκορπούν το φόβο εμπρός στις πύλες,

Ο Θεός να δώση' κι έρχομαι **στον πέμπτο τώρα**
που τάχτηκε στη Βορεινή την πέμπτη πύλη,
στον Αμφίονα του Διογέννητου κοντά το μνήμα'
κι ομώνει στο κοντάρι αυτός, πόχει στο χέρι
και που με πίστη το τιμά κι απ' το θεό του
και από το φως του πιότερο, πως θα κουρσέψει
την πόλη των Καδμειών και στου Δία το πείσμα.
Έτσι μιλάει κι αυτός, ωριόκορμο βλαστάρι
από βουνίσια μάννα, αντρόπαιδο λεβέντης,
που ότι και ξεμιτάει στο μάγουλό τον τάνθος,
σγουρής τρίχας πυκνής που η πρώτ' η νιότη αδρύνει.
Κι όμως μ' άγριαν ορμή, που διόλου δεν ταιριάζει
με το παρεθνικό όνομά του, και με κάτι
μάτια που βγάζουν σπίθες, καταδώ ζυγώνει
Ο Αρκαδινός Παρθενοπαίος' πον ενώ είναι ξένος,
με τα όλα του εννοεί το χρέος της θροφής του
να ξεπλερώση στο Άργος'

Τώρα έρχομαι **στον έχτον**, άνθρωπο με γνώση
κι αντρεία ξεχωριστή, τον **Αμφιάρσο** μάντη' αυτός
στημένος μπρος στην πύλη Ομολωίδα
μ' ένα σωρό βρισιές φορτώνει τον Τυδέα,
το φονιά, που τη χώρα του έφερε άνω κάτω,
τον πιο μεγάλο του κακού δάσκαλο στ' Άργος, του
θανάτου υπουργό, της Ερινύας κλητήρα,
το σύμβουλο, για τα κακά όλ' αυτά,
του Αδράστου.

Ο έβδομος τώρα που **στην έβδομη την πύλη**
στέκει' αντίκρυ, **ο ίδιος ο αδερφός σου**, άκου
τι καταριέται κ' εύχεται να βρουν την πόλη:

Μου είπε ότι θα αναδειχθεί το μνημείο αυτών των ανδρών.
Τρόμαξα. Υπάρχει; Η ανάδειξη του μνημείου είναι γεγονός
παγκοσμίου εμβελείας. Πρόκειται για τη δημιουργία ενός ακόμη
κρίκου που θα μας συνδέσει με την αλυσίδα των μεγάλων
ιστορικών γεγονότων της συνέχειας της φυλής μας.
Θα τα καταφέρει; Φυσικά θα τα καταφέρει.
Στις περιπτώσεις αυτές, νομίζω, συμπαρίστανται όλοι οι Δημότες.

*Αντιγραφή από τις τραγωδίες του Αισχύλου του Ι.Ν. Γρυπάρη.